

‘Ο “Αμλετ από τόν ‘Αγγλικό θίασο. — Από τις παραστάσεις του άγγλικού θιάσου δέ μπόρεσα νά παρακολουθήσω παρά μόνο τόν “Αμλετ πού στάθηκε γιά μένα μιά από τις δυνατότερες πνευματικές χαρές πούχω νοιώσει. Είχα τήν εύτυχία νά παρακολουθήσω τήν ίδια παράσταση κι’ από τό ‘Εθνικό μας θέατρο πούταν μάλιστα σέ σύνολο άρτιότερη και σέ έκτέλεση και σέ σκηνοθεσία. ‘Εκείνο όμως πού τώρα μέ συγκίνησε ζωηρότερα — ίσως νάταν ζήτημα ιδιοσυγκρασίας— ήταν ή έρμηνεία τού “Αμλετ.

‘Ο κ. Μινωτής είχε τότες ένα μεγάλο θρίαμβο στή διάπλαση τού Δανοῦ πρίγκηπα. Περισσότερο όμως διανοητικό, νομίζω, παρά ψυχικό. “Εβλεπε τόν περίφημο ήθοποιό πού ζωντάνευε μέ πρωτοτυπία και θαυμαστή συνέπεια μιά αντίληψη, έμπνευσμένη ίσως από σχολή, ίσως

από ιδιοσυγκρασία προσωπική. Μά έπρεπε νά συμφιλιωθείς πρώτα μέ τήν αντίληψη, νά τή νοιώσεις, γιά ν’ άφομοιώσεις και νά χαρείς σά ζωή τό παίξιμο. ‘Ο “Αμλετ εκείνος ό άρρενωπός, ό ύστερικός, πούταν όλος κραυγή κι’ άγανάκτηση μάς ξάφνιαζε πρώτα κι’ ύστερα μάς έπιβαλλόταν μέ τήν άδιαφιλονίκητη τέχνη τού έρμηνευτή του.

Μά τώρα ό “Αμλετ ήταν κάτι άλλοιώτικο : πιό ανθρώπινος, πιό κοντά στήν ψυχή μας.

Ήταν ό “Αμλετ πού άγαπήσαμε μέσα από τό έργο τού Σαίξπηρ. Ή εύγενικά συντριμένη καρδιά πού πονούσε και δίσταζε, πού δέν ήταν πλασμένη γιά τήν έκδίκηση πού τής είχαν έπιβάλλει από καθήκον, πού πάλευε μέ τή φυσική της διστακτικότητα και τή βαθειά της εύαισθησία. Στή σκηνή μέ τή μητέρα του ό “Αγγλος “Αμλετ δέν είναι μόνο ό γυιός τού νεκρού πού πήγαινε νά έκδικηθεί, ήταν κι’ ό γυιός ό δικός της πού έλυωσε όλος γιά μιά στιγμή στήν άγκαλιά της από άγάπη και συντριβή.

Μερικοί κριτικοί μας από άβρότητα ίσως στόν δικό μας “Αμλετ—άβρότητα πού δέ χρειαζόταν, γιατί ή έπιτυχία δέν έχει μιά μόνο μορφή και δέν άποκλείει μιάν άλλη παράλληλη κι’ Ισοδύναμη—ή από άκρα αντίδραση στόν εύκολο σνομπισμό μας πού μάς κάνει νά θαυμάζουμε κάθε ξένο, άς είναι και μέτριο, άπόδωκαν τή γοητεία και τή συγκίνηση τής άγγλικής έρμηνείας πηρισσότερο στή σχολή πού τήν είχε έμπνεύσει παρά στήν προσωπικότητα τού καλλιτέχνη. Κι’ όμως ό κ. Μάκ Λιάμοαρ είχε προσόντα άδιαφιλονείκητα. Τό λεπτό έσωτερικό παίξιμό του, ή άνεση σέ κάθε έναλλαγή ψυχική, ή βαθύτατη έκφραση τού πόνου, ή θερμή φωνή του, οι πλαστικές στάσεις του και γενικά ή όλοκληρωμένη συνταύτισή του μέ τόν Σαίξπηρικό ήρωα τής φαντασίας μας, δέν πηγάζουν μονάχα από σχολή κι’ από σκηνοθετική καθοδήγηση. Είναι προσόντα άτομικά και μεγάλα.

Αυτά καταφέρνουν νά πραγματοποιήσουν και ν’ άποδώσουν τις σχολές, όταν μάλιστα συμφωνούνε οι ύποδείξεις τους μέ τήν ιδιοσυγκρασία τού καλλιτέχνη, όπως συνέβη και στις δυό περιπτώσεις πού είδαμε στήν έρμηνεία τού “Αμλετ έφέτος.

Πολλοί δρόμοι φέρνουν στή Ρώμη. Είμαστε εύτυχείς πού σέ τόσο λίγο διάστημα γνωρίσαμε κιόλας δυό, τόν καθένα μέ τήν ιδιαίτερη όμορφιά του.
ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ